

2016

Grin, Gys og Guns

Brian Wind-Hansen

GRIN

1

Der var engang en by, og der var jo så dejligt i byen.

Der var altid en lifligt duft af urin, og uanset hvor du gik hen, var der kaos og larm på grund af vejarbejde eller forfærdelige ulykker. Der var dog engang en smuk og sjælden stork der slog sig ned og byggede rede, men en halvfuld kommunalarbejder plaffede den ned, for han troede, det var en syg fugl fra mellemøsten.

Og midt i dette stinkende betonhelvede lå der en anonym og intetsigende lille lejlighed, med utætte vinduer og nikotingule gardiner. Der blev drengen født. Men hans far, der ifølge hans mor var en omrejsende cirkusartist, var åbenbart ikke meget for bylivet, for han smuttede straks efter.

Eller måske skred han, fordi drengen var så grim. Hans arme og ben passede slet ikke til resten af kroppen, og hans hoved og ansigt var underligt deformt: han havde en absurd stor næse, en mærkelig pande og allerede fra fødsel, var han ualmindeligt behåret. Han var så grim og mærkelig, at selv hans mor havde dage, hvor hun ikke kunne holde ud at se på ham. Så drak hun en masse rødvin, kastede ting efter ham og tudbrølede.

Som du nok har gættet, så var det ikke altid let at være den grimme dreng.

2

Det blev ikke bedre i skolen.

”Du var så grim, som lille, at din mor måtte drikke sig fuld før du skulle ammes!”

”Du er så grim, at din mor må hænge en kotelet om halsen på dig før hunden gider lege med dig!”

”Du er så grim, at selv din skygge er skredet!”

”Du er så grim, at du får løg til at græde!”

”Du er så grim, at når du er i zoologisk have, så vil de ikke lukke dig ud igen!”

De slog ham i nakken, sparkede til ham, spændte ben, og selv en af lærerne var med til at opfinde spillet: ”Ram Røven.” Man fik ti point, hvis man ramte hans røv, som egentlig var hans hoved.

Og det blev ikke bedre i de større klasser, for drengen blev bare mere og mere hæslig for hvert år der gik, og han fik svære ved at styre sine mærkelige lemmer og han begyndte at gro hår de underligste steder. Da de så også fik smartphones i skolen, blev det kun endnu værre.

”Mor? I dag, til gymnastik, tog Rasmus et billede af mig, som han har sendt ud til alle. Af min...”

”Af hvad? Din mærkelige tissemand? Mor ved godt, du ikke har været for heldig med generne, men sådan er livet. Gå ind på dit værelse, jeg kan ikke holde ud at se på dig i dag. GÅ, SAGDE JEG!”

Så snart drengen kunne, flyttede han hjemmefra.

3

Drengen flyttede ind på et kollegium og startede på gymnasiet, men han fik hurtigt svært ved at følge med i timerne, dårlige karakterer, og så var han oven i købet begyndt at sige mærkelige lyde, som bare kom ud af hans hals når han mindst ventede det, også midt i timerne.

”UH!”

”AH!”

Og så gik der ikke længe, før det hele begyndte igen.

”Du er så dum, at du kan fare vild i en telefonboks!”

”Du er så dum, at du falder over trådløst internet!”

”Du er så dum, at du prøvede at drukne en fisk!”

”Du er så dum, at du ikke engang kan stave til TV!”

”Du er så dum, at du tog på biblioteket for at finde Facebook!”

Til sidst måtte drengen erkende, at hverken kollegielivet eller gymnasiet var noget for ham, og han forlod begge dele.

Det efterår tænkte drengen, at han aldrig skulle finde sin plads i livet.

4

Drengen søgte arbejde, men hans ben var vokset sig så underligt stive, og han fik svært ved at gå og endda at holde balancen. Dette hjalp ikke på jobsamtalerne, men efter mange afslag blev han ansat på tre ugers prøve som telefonsælger. Han havde dog på fornemmelsen, at han kun fik det, fordi kunderne ikke kunne se ham.

Drengen tjente nok til at leje et lille værelse, i en stor bygning, i den fjerneste krog af byen, men det var ikke noget rart job. Hver gang han ringede op, skældte kunderne ham ud, kaldte ham ting og nogle truede endda med at finde ham og slå ham ihjel.

Desværre lå drengens arbejde også meget tæt på en grillbar, og desværre var drengens appetit blevet ualmindelig stor, og så gik der ikke længe før det hele begyndte igen.

”Du er så fed, at din blodtype er nutella!”

”Du er så fed at du har dit eget postnummer!”

”Du er så fed, at hvis du ligger på stranden kommer Greenpeace og ruller dig i vandet!”

”Du er så fed, at når du cykler i gult, tager folk deres klippekort frem!”

”Du er så fed, at du får en sumobryder til at ligne en skøjteprinsesse!”

Til sidst fik han nok, smed sit headset og vendte aldrig tilbage.

Nu havde drengen hverken uddannelse eller job, men han var så træt, så træt, og alt han lavede, var at ligge i sin seng, med sin smartphone og spille spil og se på Facebook.

5

Tiden gik og vinteren kom, så kold, så kold, med frosten og sneen.

Det uundgåelige skete og drengen løb tør for penge, og noget fra det offentlige kunne han ikke få, af komplicerede grunde som folk som ham ikke kunne forstå. Han havde nu intet hjem, og ejede kun det han kunne bære i en taske.

Han haltede omkring i gaderne for ikke at fryse til is, og søgte nattely i gamle papkasser, men hver nat blev det koldere, og til sidst blev han så frossen, helt blå og rød, at han ikke engang kunne kravle ud af sin papkasse, og der i en lille gyde frøs han langsomt til is.

Men så kom en flok unge, slingrende fulde gennem gaderne.

”Se, hvad der ligger der!”

”Frossen som en istap.”

”Lad os hjælpe ham.”

Og så lynede de deres bukser ned, og trak op i deres skørter, og hver og én tisede de på den frosne dreng, for tis var jo så dejligt varmt. Og de lo og de skreg, og den varme urin tøede drengen op, men han blev så forskrækket over det som skete, at han fór op og styrtede af sted!

Drengen måtte gå igennem meget den hårde vinter. Nat efter nat krøb han sammen blandt papkasser, og spiste de madrester han havde fundet i skraldespande og containere. Han tænkte på alle de elendigheder han havde måttet gå igennem, og han loggede på den nærmeste café's gratis internet og kiggede på Facebook: så på billeder og læste om almindelige og pæne folks liv. Han tænkte, at livet aldrig skulle blive bedre.

6

Men den hårde vinter sluttede, solen begyndte at skinne varmt igen og lærkerne sang - det var forår.

Den grimme dreng kravlede ud fra papkasserne, der havde været hans skjul, og selvom det havde været så forfærdeligt hårdt, og selvom han havde tabt sig så frygtelig meget, så var det så underligt! Som om både hans arme og ben var blevet stærkere, og han fik en sådan pludselig lyst til at løbe!

Hans ben og arme bar ham kraftigt af sted, og han løb og sprang og kravlede og hoppede, og han anede dårligt nok, hvad han selv gjorde, og før han vidste af det, var han løbet ind i en have, hvor der stod de smukkeste træer, og hvor der var fyldt med alle mulige slags dyr, og så så han dem! De smukkeste væsner han nogensinde havde set! De havde skinnende pels, stærke og smidige kroppe, tre dejlige aber, der farede omkring og svang sig så let mellem grenene!

Men synet fyldte drengen med en overvældende sørgmodighed, og han vidste, hvad han ville gøre. Han ville hoppe ind til dem, disse kongelige dyr, og de ville tæske ham ihjel, fordi han var så hæslig, men han ville hellere dræbes af dem end for altid plages af alle andre.

Drengen kylede sin smartphone væk og flåede alt tøjet af kroppen, indtil han kun var klædt i sin fødselsdagsdragt, og uden den mindste tøven, kravlede han op ad hegnet, sprang ind i abeburet, og løb hen imod de prægtige aber, der så ham og straks pustede sig op.

”Dræb mig!”

Og han bøjede sit hoved ned mod jorden og ventede døden, men der skete ingenting. Og hvad så han så i en vandpyts klare vand! Han så sit eget billede, men han var ikke længere en grim, deform og behåret dreng, styg og fæl - han var selv en abe!

Og de store aber gik omkring ham, og de aede ham med deres lange fingre, og bukkede ærbødigt for ham, og da kom nogle små børn løbende og de jublede.

”Se! Der er en ny!”

Og de klappede i hænderne og dansede rundt, kaldte på deres far og mor, og alle sagde;

”Den nye er den smukkeste! Så ung og så dejlig!”

Da blev drengen lidt genert og gemte sit hoved bag sine behåret og lange hænder, men så tænkte han på, hvor han havde været forfulgt og forhånnet, og nu hørte han alle sige, at han var den dejligste, og det fyldte ham med sådan en uvant lykke, og solen skinnede så varmt og så godt på hans krop, og da han blev fyldt til bristepunktet af glæde, da skød han sit bryst frem, hævede sit hoved, strakte sin hals, og af hele hjertet bankede han næverne mod sit bryst:

”ÅHHH!!!! ÅHJHHIIIOHHH!!!!”

Det er ikke let at vokse op i byen, når man i virkeligheden hører hjemme i junglen.

GYS

1

Det var så grueligt mørkt og koldt. Det sneede, og det var også den sidste aften i året. Nytårsaften.

”SLAM!”

Emma smækkede værelsesdøren í så hårdt hun overhovedet kunne, og hun kunne lige forestille sig dem stå dernede i stuen, holde om hinanden, hendes stedmor stortudende og fyldt med selvmedlidenhed, hendes far sukkende opgivende, og begge enige om, ikke at give efter for hendes såkaldte sygdom.

Emma fandt den pakke cigaretter og æske tændstikker frem, som hun tidligere på dagen stjal fra sin stedmors taske. Hun kendte ikke andre der stadig brugte tændstikker til at tænde sine cigaretter.

”Så køb dog en lighter, din dumme kælling...”

Hun lagde øret til døren og lyttede. De gik rundt nedenunder. Dæmpede, men anstrengte stemmer. Hoveddøren der åbnede og lukkede. Bildørene. Den fjerne motorstøj. Perlesten der knitrede. Stilhed. Og så var de væk.

Emma gik hen for at åbne vinduet, men da så hun noget der stoppede hende.

I det mørke vindue så hun sin egen refleksion, en pige i sort nytårskjole med løbende makeup, men hun havde en underlig følelse af, at hun stirrede på en fremmede.

”Hvad glør du på? Hva’? Hvad vil du, spasser?”

Og i det øjeblik ville hun have sværget, at noget bevægede sig forbi vinduet ude i mørket, og hun blev så forskrækket at hun trådte et skridt bagud. Var der noget derude?

Emma trak gardinerne for, og gik nedenunder.

2

”Hvis du fortryder så ring, så henter vi dig. Der står mad i køleskabet. Vi elsker dig.”

Emma slettede SMS'en, satte sig i sofaen og fiskede en cigaret op ad pakken. Normalt ville hun gå ud i haven, så de ikke kunne lugte det, men det sneede kraftigere nu og det var alt for koldt. Desuden var hun også ligeglad med, om de blev sure eller ej. Hun strøg en tændstik – "Ritsch!"

Så skete det igen, denne gang opfattede hun det kun ud ad øjenkrogen, men hun var sikker på, at der var noget, der bevægede sig ude i havens mørke.

Emma åbnede havedøren, og da kulden ude fra trængte ind, rejste hendes små hår sig på armene og i nakken. Alt hun kunne se derude, var de dalende snefnug og græsset der langsomt blev farvet hvidt. Men der var alligevel noget der trak i Emma. En underlig blanding af uroligt ubehag og nysgerrighed, og selvom hun kun havde nylonstrømper på, så trådte hun i den kolde sne, og lukkede havedøren bag sig.

”Hallo? Er der nogen?”

Hun holdt vejret i stilheden. Lyttede...

”BANG!”

Ude på den anden side af hækken drev en gruppe råbende og hujende drenge forbi, mens de kastede om sig med rungende kanonslag.

Emma vendte rundt og... havedøren stod vidt åben. Hun var sikker på, hun havde lukket den bag sig, da hun gik ud.

Emma skyndte sig tilbage ind i den varme og oplyste stue, låste havedøren, og tjekkede tre gange, om den nu også var låst.

3

Emma smed sine våde fødder op på sofabordet. Hun kunne mærke små stik af fortrydelse over, at hun var blevet så sur, og at hun ikke var taget med til festen, men hendes stædighed var dog stærkere. Hun rystede ubehaget af sig og strøg en ny tændstik – "Ritsch!"

Flammen tog hurtig fat i cigarettens, men hun nåede kun lige at trække røgen ned i lungerne, og så skete det – alt lyset forsvandt.

Emma blev så forskrækket, at hun tabte cigarettens på gulvet, og hun sprang op fra sofaen og stampede løs med sin fod for at slukke cigarettens og gløderne. Først da det endelig lykkedes, gik det op for hende, at der var mørkt overalt. Kun det blege lys fra sneen oplyste stuen, og det ellers så hyggelige juletræ de stadig ikke havde fået pillet ned, stod nu som en uhyggelig deform krop midt i stuen. Strømmen var gået, og Emma anede ikke, hvad hun skulle gøre. Hun var nødt til at ringe til sin far, men da hun trykkede på sin mobil skete der ingenting. Intet batteri, men hvordan kunne det lade sig gøre? Lige før var den næsten helt ladet op.

Hun skyndte sig hen mod hoveddøren, men så hørte hun noget, der ikke kun fik hende til at stoppe op på stedet, men som også fik det til at løbe hende koldt ned ad ryggen. Gråd. Der var nogen der græd.

Emmas første tanke, var at hun skulle løbe så hurtigt og så langt væk som muligt, men der var noget der holdt fast i hende. Det samme urolige ubehag, men stærke nysgerrighed summede i hele hendes krop og brusede i hendes blod. Nogen græd i huset, og hun måtte finde ud af, hvem det var.

Emma tog tændstikæsken med sig, og hun fulgte lyden af den fjerne gråd – hen til kælder døren.

Hun åbnede ned til kælderen, hvor hendes far havde værksted, og da trædøren gled op, blev gråden tydeligere. Der var ingen tvivl. Der var nogen dernede der græd dernede i det tætte mørke, og det lød som en lille pige.

4

”BANG!”

En raket sprang ude på gaden. Nytåret nærmede sig, og nu var det kun et spørgsmål om minutter, før uret ville slå sine to tolv slag og hele landet ville bryde ud i fest, og himlen blive oplyst af røde, gule og grønne eksplosioner, og gaderne henlagt i røg. Men i dette øjeblik havde Emma glemt alt om nytåret – hun hørte kun gråden fra mørket.

Emma strøg en ny tændstik – "Ritsch!" Den lille gule flamme lyste op i mørket, og med tændstikken foran sig, som en lille fakkel, begav hun sig ned ad kældertrappen. Trinene knagede under hendes vægt, og for hvert trin hun tog, jo koldere blev luften og desto tydeligere blev gråden.

Emma vidste, at hun var på vej ned i farens værksted, et vinduesløst rum på størrelse med stuen, med cementgulv og rå betonvægge. Hun vidste nøjagtigt, hvordan det så ud, men alligevel havde hun det som om, hun begav sig ned i en anden verden. Derfor overraskede det hende heller ikke nær så meget som det burde, da hendes fødder forlod det sidste trappetrin og i stedet for at træde ud på et fladt cementgulv, ramte våde og ujævne brosten. Ikke nok med det, var det også som om, hun ikke var indenfor længere, for selvom hun kun kunne se så langt som tændstikkens blafrende flamme lod hende, og selvom hun var omringet af kulsort mørke, så følte hun, der hverken var vægge eller loft. Og derude i mørket et sted, var der en lille pige der græd.

”Hvem er – AV!”

Tændstikken var brændt helt ned til Emmas fingre, og det gjorde så ondt, at hun smed både tændstikken og tændstikæsken fra sig, og det hele forsvandt ud i mørket. Hun havde intet lys tilbage, og så stoppede gråden igen. Der blev helt stille.

”Hallo? Vil du ikke nok sige noget?”

"Ritsch!" Få meter fra Emma, lyste en flamme op i mørket, og der, sammenkrøbet i en krog, sad en lille pige med tændstikæsken og en brændende tændstik i hånden.

Emma kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Den fremmede pige havde laset tøj på, hendes små nøgne fødder var røde og blå af kulde, hendes lange gule hår hang løst og dækkede hendes ansigt.

”Hvordan er du kommet herved? Er der sket noget?”

Den lille pige med tændstikkerne rejste sig pludselig op, men da gik flammen ud og med ét blev alt kulsort igen. Emma kunne hverken se eller høre den lille pige, og aldrig før i sit liv, havde hun været så bange.

"Ritsch!" – en ny tændstik blev tændt, men til Emmas store forskrækkelse, stod den lille pige nu kun en håndsrekning fra hende, og stadig med ansigtet skjult bag sit løsthængende gule hår.

Emma havde lyst til at skrig, til at løbe, til at græde, til at slå, men hele hendes krop var frosset til is. Hun følte sig fanget i sin egen krop, og hun kunne kun fremtvinge tre ord:

”Hvem er du?”

Den lille pige løftede langsomt sit hoved. Det lange hår gled til siden. Det varme lys fra tændstikkens flamme skyllede mørket bort, og da så Emma den lille piges ansigt. Emma skreg.

Men der var ingen der hørte hendes skrig, for da kom det nye år, og som altid væltede det ind over landet med et altoverdøvende brag. Det gamle var blevet dræbt og det nye født.

Først i den kolde morgenstund fik man slukket flammerne. Og i en krog i kælderen sad Emma, sammenkrøbet, huden sort som kul, ansigtet forvredet i frygtelige smerter – død, brændt ihjel den sidste aften i det gamle år.

Og ingen vidste, hvilken rædsel hun havde set, i hvilke smerter hun med den lille fremmede pige var gået ind i nytåret.

GUNS

1

”LØB!”

Soldaterne er overmandet: hvislende kugler og eksploderende granater regner ned over dem!

De flygter alle. På nær én. Én soldat bliver stående.

Han skyder tilbage mod fjenden, salve efter salve, men så sker det uundgåelige: en kugle borer sig ind i hans lår, gennem kødet og ind i knoglen der splintrer, men han fortsætter med at skyde!

Det passer sig jo ikke, for en soldat bare at give op, og han var da også blevet dræbt, hvis ikke det havde været for en modig kammerat der vendte om, og det i sidste øjeblik.

Den standhaftige soldat overlever, men hans ben må have sig en alvorlig samtale med en stålsav.

Sådan går det til, at soldaten mister sit ene ben, i hvert fald hvis du spørger ham. Et menneske ville nok sige, at det var fordi, at legetøjsfabrikkens maskine løb tør for plastik da den sidste af de femogtyve plastiksoldater blev fremstillet, og at ingen opdagede fejlen.

Sådan er der jo så stor forskel på, hvad legetøj og mennesker de oplever.

2

En dreng åbner sin fødselsdagsgave.

”Plastiksoldater? Jeg er tolv år, mor, og den her mangler altså et ben.”

”De må have været løbet tør for plastik...”

Men drengen hører ikke sin mor, han er allerede gået i gang med at spille computer.

Moren lægger plastiksoldaterne ind på lillesøsterens værelse, for her er der stadig plads til legetøj.

Men den lille pige sætter kun den etbenet soldat frem, for han er jo så fin og mærkværdig.

3

Soldaten er på patrulje i et fremmede og eksotisk land, højt oppe på en bjergskråning, og det er her han ser hende for første gang. Danserinden. Hun har det fineste skørt på, og et blå silketørklæde om hovedet, hvori der sidder en skinnende paillet. Hun strækker begge sin arme ud, og hun løfter sit ene ben så højt i vejret, at det ligner, at hun kun har ét ben ligesom soldaten.

De får øjenkontakt. Hun smiler. Og kun så hurtigt som kærligheden kan gøre det, bliver der bundet et ubrydeligt bånd mellem de to, men da lyder en stemme bag soldaten.

”Soldat!”

Det er Justin Bieber, herskeren over det fremmede land, og med sig har han et følge af håndlangere.

”Vil du holde dine øjne hos dig selv. Danserinden er min. Min ejendom.”

”Hun er ikke nogens ejendom og slet ikke din.”

”Hvem tror du, du er? En sølle soldat med ét ben. Og jeg får skam altid, hvad jeg vil have.”

Bieber og hans håndlangere slår en halvcirkel om soldaten og presser ham ud mod bjergskråningens stejle kant.

”Du rører hende ikke, eller - ”

Mere når soldaten ikke at sige, for i det øjeblik skubber Bieber så hårdt til ham, at han flyver ud over kanten!

Soldaten falder, slår koldbøtter i luften, mærker vinden presse mod sit ansigt, ser jorden komme nærmere og nærmere, men det eneste han kan tænke på, er at stoppe Bieber fra at få fat i danserinden, men hvordan skal han nogensinde overleve dette?

4

Nu begynder det at regne, den ene dråbe falder tættere end den anden, og det bliver til en ordentlig skylle.

To små drenge kommer løbende hen ad gaden, og det er lige nøjagtigt under et åbent vindue på tredje sal, at den ene får øje på en plastiksoldat, der ligger med bunden i vejret og geværet stukket ned mellem brostenene.

”Se! Der ligger en soldat!”

”Han skal ud og sejle!”

Drengene laver en båd ud af en gammel avis der ligger og flyder på gaden, sætter soldaten midt i den, og lader ham sejle nede ad rendestenen, hvor regnen har samlet en hel flod!

Papirbåden vipper op og ned, drejer rundt og skarpt, men længere fremme forsvinder vandet ind i et mørkt rendestens hul.

5

Soldaten overlever faldet da han falder pladask ned i en flod, og han er så heldig, at der ligger en båd fortøjet ved bredden, men Biebers håndlanger følger efter ham i en motorbåd.

Flodens brusende bølger banker mod skibets sider og kaster kaskader af vand op på soldaten, mens kuglerne hvisler gennem luften. Han skyder tilbage mod forfølgerne og rammer en håndlanger der falder ud over rælingen og bliver opslugt af floden! Og han rammer endnu en! Men da snitter en kugle Soldatens kind og efterlader en rød stribe blod, men samtidig borer en af Soldatens kugler sig gennem forfølgernes skrog og sender en byge af skarpe træsplinter gennem luften og én flyver direkte ind i øjet på en håndlanger, der tager sig til øjet og falder bagover med blodet sprøjtende ud mellem fingrene! Det var styrmanden, og forfølgernes båd krænger over og bliver fortæret af floden!

Soldaten har sejret, men længere fremme ad den frådende flod, venter en stor mørk hule, og det er for sent at stoppe båden.

Inde i mørket bliver strømmen stærkere, og så hører han det: vand der brøler, og han ved, hvad der venter forude.

I det øjeblik skibet tipper ud over kanten på det mægtige vandfald, lukker Soldaten øjnene og ser hende for sig, danserinden med det blå silketørklæde, og han føler, han har fejlet. Hvordan skal han nu redde hende fra den ondskabsfulde Bieber?

Så kommer suset i maven, brølet, gysset fra det kolde vand, mørket, og i disse lange sekunder, er alt kaos, og det er i sidste øjeblik, at soldaten får kæmpet sig op til overfladen – gispende efter vejret!

Han er i live, men da hører han en mægtig rumlen, nede fra det sorte dyb, og kun et splitsekund senere bliver han opslugt af et mørke, tættere end noget mørke han nogensinde har oplevet før.

6

Moren er vendt hjem fra fiskehandleren, og hun smider den friske fisk på skærebrættet, men hun får sig noget af en overraskelse da hun skærer fisken op

”Hvad i alverden...?!”

Med to fingre trækker hun den etbenede plastiksoldat op af fiskens indre.

Moren giver den etbenet plastiksoldat tilbage til den lille pige, og forklarer hende, at man altså ikke putter legetøj ind i maden, for hvordan skulle den ellers være endt der?

Den lille pige forstår ikke et kuk af, hvad hendes mor snakker om, men hun er også ligeglad, for hun har fået en ide. Hun går ind i stuen med sit legetøj.

7

Det første Soldaten ser, da han kommer til bevidsthed, er hende - danserinden. Han kan næsten ikke tro sine egne øjne, han er i live og han ligger ved siden af hende, men hun smiler ikke. Hun tager hans hånd og ser bedrøvet på ham, og så hører han en velkendt stemme.

”Jeg får altid, hvad jeg vil have.”

Rundt om dem står Bieber og hans håndlangere, og soldaten indser, at de er gidsler, og ikke nok med det, så ligger de på kanten af en vulkan! Den stejle kant fører direkte ned til et sprudlende flammehav, og selv heroppe kan han mærke den intense varme.

”Og jeg vil have jer begge ryddet af vejen.”

Bieber beordrer sine håndlangere til at kaste soldaten og danserinden ned i flammehavet, men selvom soldaten ikke længere har sit gevær, så passer det sig ikke for en soldat at give op.

Med en hurtig bevægelse sparker han benene væk under den ene håndlager, griber hans fuldautomatiske pistol, og sender en kugle i panden på den anden – hjernemasse sprøjter ud! Han snurrer rundt og sender en kugleregner i brystet på en tredje og en fjerde! Smider sig på maven og affyrer op i skridtet på en femte! Planter en kugle i munden på en sjette! Tager dennes kniv og snitter struben på en syvende! Tyrer kniven ind i hjertet på en ottende! Og en kugle borer sig ind i soldatens skulder, men han fortsætter, og en kniv åbner hans arm, men han fortsætter, og endnu en kugle planter sig i hans mave, men han fortsætter, og han skyder én ottende, og en til og en til og en til, og håndlangerne bliver færre og færre og til sidst er jorden dækket af livløse kroppe og sølet i blod, og kun Bieber står tilbage - han slår cirkler om den hårdt såret soldat.

”Det må jeg give dig, Soldat, du er standhaftig, men det er jeg også.”

Bieber angriber! Han er hurtig, og han vælter soldaten ned på ryggen, sætter sig overskrævs på ham og banker knytnæverne ned i hans ansigt igen og igen! Næsen brækker, blodet sprøjter, og nu tager han kvælertag, presser livet ud af ham, og det flimrer for soldatens øjne!

Lige som det sidste liv er ved at rende ud ad soldaten, og som alt er ved at blive helt sort, slipper Bieber pludselig sit greb med et skrig og vælter omkuld - vrider sig i smerter! Danserinden har plantet en kniv i Biebers ryg.

Soldaten gisper og hoster og kæmper sig på benene, og straks omfavner han danserinden. De ser hinanden i øjnene, i et øjeblik de begge har længes efter - de mødes i et kys.

”JEG FÅR ALTID HVAD JEG VIL HAVE!”

Som et vildt og desperat dyr springer Bieber frem, og med hans sidste kræfter og i hans sidste udånding, skubber han så hårdt til soldaten og danserinden, at de vælter ud over vulkanens kant.

Hånd i hånd falder de gennem luften, ned mod det sprudlende flammehav under dem, men de flytter ikke blikket fra hinanden, de mærker ingen smerter og ingen frygt, de ser og mærker kun hinanden og de smiler, lykkelige, til deres dages ende.

Få dage senere, da moren tager asken ud ad pejsen, finder hun noget der ligner et lille plastikhjerte. Så må hun forklare den lille pige, at man altså ikke smider legetøj ind i pejsen, for hvordan skulle det ellers være endt der?

Soldaten ville nok have fortalt en anden historie, men sådan er det jo så forskelligt, hvad mennesker og legetøj de oplever.

SLUT